

Slovo života – květen 2021

„Bůh je láska; kdo zůstává v lásce, zůstává v Bohu a Bůh zůstává v něm.“ (1 Jan 4,16)

Věta „Bůh je láska“ je nejzářivější definicí Boha v Písmu svatém. Objevuje se v něm jen dvakrát, a to právě v tomto textu, dopise či povzbuzení, jenž je ozvěnou čtvrtého evangelia. Autorem je učedník, který dosvědčuje duchovní tradici apoštola Jana. Píše křesťanské obci, která bohužel již v prvním století čelí smutným zkouškám, tedy rozkolu a neshodám jak na poli víry, tak svědectví. Bůh je láska: On sám v sobě jako v Trojici žije plnost společenství a tuto lásku rozlévá na svoje stvoření. Těm, kteří ho přijmou, dává moc stát se jeho dětmi^[1], nést jeho DNA, být schopni milovat. Jeho láska je nezištná a osvobozuje od každého strachu a bojácnosti.^[2] Aby se uskutečnil slib vzájemného společenství: tedy abychom my byli v Bohu a Bůh v nás, musíme „zůstat“ v této aktivní, dynamické a tvořivé lásce. Proto jsou Ježíšovi učedníci zváni k tomu, aby se navzájem milovali, aby dávali život a sdíleli majetek se všemi potřebnými. V této lásce zůstává společenství jednotné, prorocké a věrné.

„Bůh je láska; kdo zůstává v lásce, zůstává v Bohu a Bůh zůstává v něm.“

Tato výzva k nám zní silně a jasně i dnes, kdy se mnohdy cítíme zmítání nečekanými a těžko kontrolovatelnými událostmi, jako je pandemie nebo jiné osobní a kolektivní tragédie. Máme pocit, že bloudíme, jsme vyděšení a máme silné pokušení uzavřít se do sebe, postavit kolem sebe zdi, které nás ochrání před tím, kdo snad ohrožuje naše jistoty, místo toho, abychom stavěli mosty k setkávání. Jak můžeme za takových okolností dál věřit v Boží lásku? Je možné dál milovat? Josiane z Libanonu byla právě daleko od své vlasti, když se v srpnu 2020 dozvěděla o strašlivé explozi v Bejrútu. Svěřuje se někomu, kdo jako ona žije Slovo života: „V srdci jsem cítila bolest, zlost, úzkost, smutek, zmatek. Vystávala ve mně naléhavá otázka: nestačí snad všechno to, čím vším už Libanon prošel? Myslela jsem na tu čtvrt' srovnanou se zemí, kde jsem se narodila a žila, kde jsou nyní moji příbuzní mrtví, zranění nebo evakuovaní, kde jsou zničené domy, školy, nemocnice, které jsem tak dobře znala. Snažila jsem se být nablízku mamince a bratrům, odpovídat na spoustu zpráv od mnoha dalších lidí, kteří vyjadřovali svou blízkost, náklonnost, modlitbu, a všem naslouchat v této hluboké otevřené ráně. Chtěla jsem věřit a VĚŘÍM, že tato setkání s těmi, kteří trpí, jsou výzvou k tomu, abychom odpověděli láskou, kterou Bůh vložil do našich srdcí. Kromě slz jsem v mnoha Libanoncích našla světlo, hlavně v mladých, kteří znovu vstali, rozhlédli se kolem sebe a pomohli těm, kteří to potřebovali. Zrodila se ve mně naděje, že mladí jsou připraveni se seriózně zapojit i do politiky, protože jsou přesvědčeni, že řešením je cesta skutečného dialogu, shody a vědomí, že jsme bratři.“

„Bůh je láska; kdo zůstává v lásce, zůstává v Bohu a Bůh zůstává v něm.“

Cenný postřeh k tomuto Slovu života nám nabízí také Chiara Lubichová: „Nelze oddělit kříž od slávy, nelze oddělit Ukřižovaného od Vzkříšeného. Jsou to dva rysy téhož tajemství Boha, jenž je Láska.^[3] (...) Jakmile jednou vykonáme oběť, snažme se na to více nemyslet, ale dále konat to, co po nás Bůh chce, na místě, kde jsme: (...) snažme se milovat druhé, bližní kolem nás. Když budeme takto jednat, zakusíme neobvyklý a nečekaný účinek: naši duši zaplaví pokoj, láska, čistá radost, světlo. (...) A v bohatství této zkušenosti budeme moci účinněji pomoci všem svým bratřím nalézt blaženost v slzách, proměnit v pokoj to, co je trýzní. Staneme se tak nástroji radosti pro mnohé, nástroji štěstí, po kterém touží každé lidské srdce.“^[4]

